A zene iránt már kora gyerekkoromban megnyilvánult a vonzódásom. Volt zongoránk is, amin már hamar elkezdtem próbálkozni. Vasárnap délelőttönként otthon mindig lemezeket hallgattunk a klasszikusok remekeiből. Sokat jelentett, hogy a bátyámnak ezen a téren már figyelemre méltó eredményei mutatkoztak. Vele kettesben alkalmi ünnepélyeken, előadásokon és templomi hangversenyeken szerepeltünk. Később a gimnáziumban a már korábban ismert Gönczy Sanyival és három másik társunkkal megalakítottuk a „CARACAN" jazz együttest. Ha jól emlékszem (!) sikeresen szerepeltünk az iskolai rendezvényeken.

A gimnáziumi éveim során tovább tudatosodott bennem a zene iránti elkötelezettség, különösen mikor Törzsök tanár úr a gimnáziumban átvette az énektanítást. Az ő felkészültsége és a kórusok betanítása terén kifejtett lelkes munkája kiemelkedőnek mondható a vidéki kisvárosok viszonylatában. Soha nem hallottam a „Bogolyai

táncok"-at jobban előadni, mint az Ő betanításában, pedig hosszú

évekig tanítottam én is

énekkarokat, akikkel országos díjakat is nyertem, illetve gyakran zsűrizési feladatot is elláttam.

Ahogy Porcsalmi tanár úr a sport vonalán, úgy Törzsök tanár úr az ének és zeneismeretek újat és emelte a gimnázium oktatási színvonalát. Az terén hozott merőben emlékezetes, 1948 májusában megtartott templomi koncerten már én kísértem harmóniumon a különböző énekkarokat. Néhány éve, amikor még Érden lakott a tanár úr, egy ottani kamara-kiállításom megnyitására sikerült elvinnem. Nagyon örültünk egymásnak, de azt hiszem én jobban! Mindig nagyon szerettük őt, és a mai napig is szeretettel gondolunk rá, nemcsak mint tanárunkra, hanem mint jó barátra is.

Későbbi éveim során Kisújon és a gimnáziumban szerzett ismereteknek sok hasznát vettem. 1949-ben családunkkal együtt elköltöztem Kisújszállásról, de ezek az évek máig is felejthetetlenek maradtak számomra.

krasznaijancsi

Találkozás Kennyey tanár úrral – másként

Azt hiszem mindannyian félve tiszteltük, elismertük és valahol mélyen szerettük is őt. Az én szememben mindenesetre igen nagy tekintélyű és tiszteletet parancsoló volt! Egyszer még ki is jött a lakásunkra, hogy megnézze az „otthon felejtett" házi feladatot.

Az ötvenes évek legelején a budapesti Zenekonzervatórium

növendéke voltam, amikor behívtak katonának, mert a konzervatórium késve adta be katonai halasztásunk kérelmét. Akkor országos hadgyakorlat volt; azonnali behívó minden épkézláb embernek! Jó sorsomnak köszönhetően akkor egy kultúr-kocsira kerültem negyedmagammal; egy sofőrrel, egy verselő katona kollégámmal - későbbi operaénekes Karizs Bélával – és egy „kultúr-parancsnok tiszttel", aki szerencsére rendes ember volt. A feladatunk az volt, hogy verssel, zenével buzdítsuk, szórakoztassuk szegény „harcoló" bajtársainkat. (Néha éjjeli zenét adtunk a tiszt úr kedvesének is, aki vacsorával hálálta meg nekünk a „szolgáltatást".) Nem kellett nélkülöznöm, kivonulnom a tömeggel háborút játszva gyakorlatozni és sorban állni a heti egyszeri fertőtlenítő zuhanyozáshoz, az egy csajkányi ételért, szenvedni a megteremtett nélkülözést, megalázást, és így tovább. A kocsiban volt két pad is, ami éjjel fekvőhelyként is szolgált számunkra, így „arany életünk" volt...

Egy ilyen fürdésnél, amikor mi - természetesen – soron kívül mentünk el a hosszú sorban álló várakozók mellett, az ott állók között megláttam Kennyey tanár urat: szőrösen, borotválatlanul, ápolatlanul, ahogy szakadozott, paroli nélküli köpenyben, vastagkeretes szemüvegében állt ott a többi szerencsétlen ember között, sorsára várva. Segíteni nem tudtam, megfacsarodott a szívem és csak annyit tudtam mondani: Tanár Úr...Lesütöttük szemünket, én továbbmentem és Ő csak ott állt... Azt hiszem akkor ott mind a ketten szégyelltük magunkat.

krasznaijancsi